

[gdiš] – [diš]

[přesšedesát – [přešedesát]

[fspomínám] – [spomínám] (+ zkrácení dlouhé samohlásky)

[jméno] – [méno]

[které] – [keré]

- **asimilace podle místa artikulace:**

[hesčí] – [heščí]

POZOR: Zjednodušená výslovnost [viděsem] není chyba – norma připouští obojí výslovnost tvarů slovesa *být*, pokud jsou použity jako součást minulého času (můžeme si povšimnout odlišnosti ortoepické normy a např. jevištní praxe, kde je výslovnost hlásky [j] ve tvarech slovesa *být* zcela zapovězena). Ve výslovnosti slova *kultura* nacházíme rozpor v akademických autoritách. Zatímco SSJČ (hodnocený ovšem jako zastarávající) předepisuje dlouhé [ú], Hůrková (1995) připouští krátkou i dlouhou výslovnost jako dubletní, bez rozlišení stylistické platnosti. Podobná, byť zdánlivá nejednoznačnost panuje ve výslovnosti zdvojené souhlásky ve slově *bezzubý*: zatímco Hůrková (1995, s. 32) doporučuje výslovnost plnou, tedy [bezzubí], Palková (1994, s. 327) připouští také výslovnost zjednodušenou [bezubí]. Nutno ovšem podotknout, že publikace Palkové jsou z hlediska ortoepických pravidel pouze orientační.

Poslechněte si ortoepicky správnou podobu téhož textu.